

予知夢

กาลเลโอ ไบคัต สืบวิญญาณ

จะแน่ใจได้อย่างไร
ว่าสิ่งที่ตาเห็นเป็นเรื่องจริง

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน

วงศ์สิริ สังขวาสี มิยาจิ แปล

กาลิเลโอไซเคดิสส์วิญญาณ 予知夢

ฮิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
วงศ์สิริ สังขวาลี มียาจิ แปล

YOCHIMU by HIGASHINO Keigo
© 2000 HIGASHINO Keigo
All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., Japan
Thai translation rights in Thailand reserved by Booktime Co., Ltd. under the
license granted by HIGASHINO Keigo, Japan arranged with Bungeishunju Ltd.
through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟ้า-ลิท บริษัท บัค ไทม์ จำกัด

ISBN E-book 978-616-14-0319-5

ประธานกรรมการบริหาร	จินตนา เฉลิมชัยกิจ
กรรมการผู้จัดการ	อลัน เฉลิมชัยกิจ
ที่ปรึกษา	ลัลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ
บรรณาธิการบริหาร	วรุตม์ ทองเชื้อ
บรรณาธิการต้นฉบับแปล	ทินภาส พาหะนิชย์
บรรณาธิการเล่ม	นันท์วิฑ์ สกลกุล
กองบรรณาธิการ	ณัฐหทัย นาศิริวัฒน์, เกวลี ดวงเด่นงาม
ออกแบบปกฉบับภาษาไทย	ณัฐพงษ์ ภาคิแพพทย์
ศิลปินกรรม	Vinussa
พิสูจน์อักษร	นฤดี ภมร
ฝ่ายการตลาด	อัคคณัฐ ชุมนม
ฝ่ายขาย	มนัญชยา ศิริวงษ์
Website	www.booktime.co.th
Facebook	DaifukuPUB

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อพูดถึงปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติ หลายๆ คนคงนึกไปถึงเหตุการณ์ที่ไม่อาจอธิบายได้ด้วยวิทยาศาสตร์ เช่น การเห็นวิญญาณ ปรากฏการณ์พอลเทอร์ไกสต์ หรือกระทั่งบุพนิมิต

เป็นครั้งพิเศษที่ อิงาซิโนะ เคโงะ ได้ปฐมแดงให้อัจฉริยะกาลิเลโอ ยุกว่า มานาน ต้องเดินหน้าเผชิญกับปรากฏการณ์สุดสะพรึงและร่วมสืบคดีพิศวงเหล่านั้นโดยมี คุณานางิ ชุนเป นายตำรวจเพื่อนสนิทคนเดิมลากเขาเข้ามาเกี่ยวข้องอย่างตั้งใจ แล้วในปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติจะมีความจริงที่น่าตกใจแบบไหนซ่อนอยู่กันแน่

นี่คือ กาลิเลโอไขคดีสืบวิญญาณ รวมคดีน่าทึ่งที่ดูผาดๆ เหมือนเรื่องราวเหนือจริง และเมื่อพิศใกล้ๆ แล้วใช้หลักวิทยาศาสตร์ร่วมไขปริศนาด้วยวิธีและแนวคิดที่คาดไม่ถึงของอัจฉริยะกาลิเลโอผู้นี้...ความสนุกจึงเปี่ยมล้น

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นฯ-ลิทหวังว่า ผู้อ่านทุกท่านจะเพลิดเพลินไปกับการไขปริศนาอันน่าทึ่งของยอดตัวละครเอก นักสืบกาลิเลโอ ผู้โด่งดังไปทั่วโลกวรรณกรรมคนนี้

อลีน เอลิมซัยกิจ

ผู้ก่อตั้งสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นฯ-ลิท

ธันวาคม 2561

คำนำนักแปล

ส่วนตัวแล้วจะเป็นคนที่ชอบอ่านเรื่องยาวมากกว่าเรื่องสั้น โดยเฉพาะเรื่องแนวสืบสวนสอบสวน เพราะจากประสบการณ์ในการอ่าน เรื่องสั้นแนวนี้นักเขียนหลายท่าน ไม่รู้สึกประทับใจเสียเป็นส่วนใหญ่ เพราะอ่านแล้วไม่รู้สึกล้อลอยตาม สาเหตุหนึ่งคงเป็นเพราะว่าด้วยจำนวน ตัวอักษรอันจำกัดของเรื่องสั้นไม่สามารถดำเนินเรื่องให้น่าติดตามได้ตลอด ตั้งแต่เกิดเหตุ สืบสวน และขมวดปม

แต่รวมเรื่องสั้นของอาจารย์ อิงาชิโนะ เคโงะ เล่มนี้ไม่ทำให้ผู้แปล ผิดหวังเลย เพราะทำให้อ่านได้รวดเร็ววบ สนุกสนานและร่วมขบคิด กับทริกของการเขียนอันมีชั้นเชิง ลงตัว ตั้งแต่ต้นจนจบ สมกับที่เรื่องนี้ พิมพ์มากกว่า 50 ครั้งในประเทศญี่ปุ่น รับรองได้ว่าท่านผู้อ่านก็จะต้อง เพลิดเพลินหลงใหลไปกับเรื่องราวและแนวคิดทางวิทยาศาสตร์ของ อาจารย์อิงาชิโนะที่นำมาอธิบายปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติทุกเรื่อง ในเล่มนอกไปจากความที่เป็นพิเศษของอาจารย์ยกว่า กาลิเลโอสุดหล่อ ของพวกเรา

ขอขอบคุณ คุณทินภาส พาหะนิษฐ์ ที่ช่วยบรรณาธิกรคำแปล เรื่องนี้ให้น่าอ่าน ขอขอบคุณ คุณอลีน เฉลิมชัยกิจ ที่ได้นำเรื่องนี้มา แปลเป็นภาษาไทยเพื่อนักอ่านไทยที่คอยอ่านเรื่องใหม่ๆ ของอาจารย์กัน อย่างใจจดใจจ่อค่ะ

วงศ์ศิริ สังขวาสี มียาจิ

ผู้แปล

กาลิเลโอไคตส์บวญญาน

สารบัญ

คตที่ 1	ฝนเห็น	8
คตที่ 2	เห็นบวญญาน	46
คตที่ 3	เอียน	86
คตที่ 4	รดคอ	121
คตที่ 5	หยั่งรู้	157

予
知
夢

อิงาซีโนะ เคโงะ

คดีที่ 1

ฝันเห็น

1

ถึงแม้รอบตัวบ้านจะล้อมรั้วอิฐมอญสูง แต่ก็ปีนข้ามไปได้ไม่ยาก
ชายคนนั้นขับรถยนต์มาที่นี้

เป็นรถบรรทุกเล็กแบบที่ใช้กันตามบ้าน เมื่อปีนขึ้นท้ายรถตรงส่วน
บรรทุกของ ก็กระโดดขึ้นรั้วเข้าไปในตัวบ้านได้โดยไม่ต้องเปลืองแรง

บริเวณบ้านกว้างขวาง ตัวบ้านก็โอโถง เขาไม่รู้หรือกว่าผังบ้าน
เป็นอย่างไร รู้แค่ในห้องของเรมอยู่ตรงไหนเท่านั้นเอง เท่านั้นก็พอแล้ว

ในบ้านปิดไฟมืด มีเพียงแสงสลัวจากไฟในสวนเท่านั้น เขา
เคลื่อนไหวหลบแสงไฟ จนไปถึงด้านทิศใต้ของบ้าน ซึ่งก็มีสวนเช่นเดียวกัน
พื้นสวนปูหญ้า มีตาข่ายสำหรับฝึกซ้อมกอล์ฟขึงอยู่ เจ้าของบ้านหลังนี้

คงชอบตีกอล์ฟสินะ เจ้าของบ้านหลังนี้คือพ่อของเรมินั่นเอง

ห้องเก็บของสร้างติดกับผนังตัวตึก หลังคาสูงใช้ได้ทีเดียว อาจจะเอาไว้เก็บกระดานสกีก็เป็นได้

เขายืนอยู่ข้างห้องเก็บของ เงยหน้ามองตัวตึก ด้านบนตรงกับที่เขาอยู่นอยู่เป็นระเบียบยื่นออกมา ถ้าปีนขึ้นไปบนนั้นได้ก็เจอเรมไปแล้ว

เขาเอามือเกาะหลังคาห้องเก็บของ โหนตัวปีนขึ้นไปบนหลังคาบ้าน เสียงโลหะเสียดสีกันดังเอี๊ยดอ๊าด แต่ก็ไม่ดังมากเท่าไร

เมื่อขึ้นไปยืนบนหลังคาแล้ว ระเบียบจะอยู่ตรงหน้าพอดี หัวใจเขาเต้นแรงด้วยความตื่นเต้น เรมิกำลังทำอะไรอยู่หลังหน้าต่างกันนะ

เขาเอามือเท้ารวระเบียบ ห้อยตัวต่อแต่งเหมือนลิง เกี้ยวทำไว้กับแท่งโลหะยึดรางน้ำฝนปีนขึ้นไปบนระเบียบได้ในที่สุด เขาเคยเล่นยิมนาสติกเมื่อหลายปีก่อน ไม่นึกว่ามันจะเป็นประโยชน์เอาตอนนี้

เมื่อหันไปทางห้องก็เห็นว่าผ้าม่านปิดอยู่

บานหน้าต่างสูงตั้งแต่พื้นห้องจรดเพดาน ลองเอามือเลื่อนบานหน้าต่างดูก็พบว่าเปิดออกได้อย่างง่ายดาย เขาถอนหายใจอย่างโล่งอก เรมิ...คุณรอผมอยู่ใช่ไหม

เมื่อเปิดหน้าต่างกว้างประมาณ 30-40 ซม. เขาถอดรองเท้าแล้วแทรกตัวผ่านผ้าม่านเข้าไปในห้อง สัมผัสที่ส่งผ่านถุงเท้าทำให้รู้ว่ากำลังเหยียบอยู่บนพรมปูพื้น แคว้นเขาก็เต็มตื่นที่สุดแล้วที่เขาเข้ามาในห้องของเรมิดีสำเร็จ

เขามองไปรอบๆ ห้องก็พบว่าห้องกว้างประมาณสิบสี่อ้าว แสงไฟสลัวทำให้พอมองเห็นว่าในห้องมีชั้นหนังสือ โต๊ะเขียนหนังสือแบบโบราณและอัปไรต์เปียโน¹

พลันสายตาเหลือบไปเห็นเตียงขนาดกว้างสี่ฟุต ผู้หญิงที่เขาเฝ้ารอมานานนอนหลับอยู่บนเตียงได้ผ้าห่มแสนนุ่ม

¹ Upright Piano เป็นเปียโนที่มีสายและโครงวางในแนวตั้ง และซึ่งสายเปียโนตั้งแต่ด้านล่างจนถึงด้านบนของเปียโน

เอ...อาจจะไม่ใช่ก็ได้

ไม่แน่ใจว่าเรมิจะหลับอยู่หรือเปล่า เธออาจจะแก้งหลับเพราะรู้ว่าเขามาอยู่ที่นี้แล้ว

เขาสืบเท้าเข้าไปใกล้เตียงที่ละก้าว กลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกไม้ลอยมาเตะจมูก รู้สึกสบายใจอย่างบอกไม่ถูก ยิ่งทำให้มั่นใจว่าเขาได้มาอยู่ใกล้ดอกไม้สูงใกล้เกินเอื้อมแล้วจริงๆ

เรมินอนหลับตาพริ้ม ช่างงดงามเหลือเกิน แม้ในความมืดเช่นนี้ ความสวยก็ยังเปล่งประกาย ใจเขาเริ่มเต้นแรงขึ้นเรื่อยๆ

เขาค่อยๆ เอื้อมมือขวาไปหวังแตะแก้มนวล ทุกสิ่งทุกอย่างจะเริ่มตื่นได้เสียที เขาเชื่อเช่นนั้น แล้วเธอก็จะลืมตาขึ้นยิ้มให้เขา พุดว่า “ในที่สุดคุณก็มาหาฉันเสียที”

วินาทีที่ปลายนิ้วมือกำลังจะแตะแก้ม เขารู้สึกว่ามีลมพัดวูบ พอหันหลังไปดูก็เห็นว่าประตูห้องเปิดอยู่ และมีคนยืนอยู่ที่ประตูบานนั้น

“ถอยห่างจากเรมิเดี๋ยวนี้” เสียงดุณดังสนั่น

ในมือของคนคนนั้นถืออะไรบางอย่างอยู่ เป็นวัตถุสีดำมันปลาบเมื่อเพ่งดูถึงได้รู้ว่าเป็นปืนยาว

เขาตกใจรีบถอยห่างจากเตียง คนคนนั้นยกปืนขึ้นเล็ง

เขาวิ่งออกไปที่ระเบียง กระโดดลงไปบนหลังคาห้องเก็บของ ได้ยินเสียงปืนกับเสียงกระจกหน้าต่างแตกไล่หลังมา

เศษกระจกแตกกระจายมากระพรว ในใจของเขาตะโกนก้องว่า “ทำไม เรมิ ทำไม”

2

คุซานางิ ชุนเปคาบุนุหรี จุดไม้ขีดไฟแล้วเกือบจะทิ้งซากไม้ขีดไฟ
ในที่เชียนุหรีแต่ยังมีมือไว้ทัน บนที่เชียนุหรีมีนุหรีอีกมวนที่ยังสูบไม่หมดวาง
อยู่ มันเพิ่งไหม้ไปแค่เซ็นต์เดียว แล้วเขาก็นึกขึ้นได้ว่าตัวเองเป็นคนวางไว้
เมื่อหนึ่งนาที่ที่แล้ว

มาคิตะที่นั่งอยู่ข้างๆ หัวเราะชอบใจ

“คุณคุซานางิทำทางจะเหนื่อยมากเลยนะครับเนี่ย”

คุซานางิขยี้ดับนุหรีที่วางอยู่บนที่เชียนุหรี

“กายไม่ค่อยเหนื่อยเท่าไรหรอก เอ้อ แต่ไม่รู้สิ มันไม่ค่อยมีกะจิตกะใจ
ทำงาน บางทีก็คิดว่า ฉันมันแต่ทำอะไรอยู่ สิ่งที่ทำอยู่มันมีความหมาย
อะไรบ้างไหม”

“ก็เป็นเหมือนกันแหละครับ” มาคิตะเอียงถั่วยกาแพ “แต่เนี่ยมัน
ก็คือส่วนหนึ่งของงาน”

“นับถืออะ มีความคิดเป็นผู้เป็นคน ฉันพูดไม่ได้แบบนี้หรอก”

“จริงหรือครับ”

“จะเล่าอะไรดีๆ ให้ฟัง” คุซานางิหันไปทางมาคิตะ “ถ้ายังมีความคิด
เป็นผู้เป็นคน หมายความว่าทำงานเป็นตำรวจยังไม่นาน พอทำอาชีพนี้
นานๆ เข้า ความเป็นคนจะหายไปเรื่อยๆ ดูหัวหน้าแผนกเราเป็นตัวอย่างสิ”

มาคิตะหัวเราะพรวด

“คุณคุซานางิก็สูญเสียความเป็นคนไปแล้วหรือครับ”

“เออสิ ถ้าไม่ยอมให้ฉันย้ายแผนก สงสัยจะใช้ชีวิตอยู่ในสังคมไม่ได้”

พนักงานเสิร์ฟเดินผ่านมาพอดี คุซานางิเลยขอน้ำเปล่าเพิ่ม พนักงาน
ทำหน้าที่แปลกๆ เพราะเขาไม่ได้ดื่มกาแพที่สั่งมาเลย ดื่มแต่น้ำอย่างเดียว

และขอเดิมไปหลายครั้งแล้ว

คุซานางิมีความคิดส่วนตัวว่าหากยังมีกาแฟเหลือในแก้ว จะนั่งอยู่ในร้านนานเท่าไรก็ได้ พนักงานไม่สามารถไล่เขาออกจากร้านได้ เขายังไม่แน่ใจว่าจะต้องนั่งที่นี่อีกนานเท่าไร ขึ้นอยู่กับคนที่นัดเอาไว้

“อะ ไช้คนนั้นหรือเปล่าครับ” มาคิตะชี้ไปที่ประตูร้าน

ผู้ชายที่กำลังเดินเข้ามาในร้านใส่เสื้อยืดบีโลกับกางเกงยีนส์ หีบกระเป๋าทึบเล็กไว้ที่รักแร้ ดูมาดขรึมกว่าคนอายุ 27 อาจเป็นเพราะผมทรงแสกข้างทำให้ดูแก่กว่าวัย

หลังกวาดสายตาไปรอบๆ ร้านก็หยุดมองที่คุซานางิกับมาคิตะ เพราะลูกค้าในร้านนั้น นอกจากคู่หนุ่มสาว ครอบครัว และกลุ่มนักเรียนม.ปลายแล้ว ไม่มีใครอื่นที่ดูทำทางเป็นตำรวจกับคูหุ

“คุณนาคาโมโตะไช้ไหมครับ” คุซานางิถามผู้ชายที่เดินเข้ามาหาเขาพยักหน้ารับ ดูทำทางเกร็งๆ อาจเป็นเพราะต้องมาคุยกับตำรวจนั่นเอง

“ผมชื่อคุซานางิที่เป็นคนโทรหา ส่วนคนนี้ชื่อมาคิตะทำงานด้วยกัน ต้องขอโทษที่รบกวนวันหยุดนะครับ” คุซานางิลุกขึ้นยืน ค้างค้ำบั้นแนะนำตัววันนี้เป็นวันเสาร์

“ไม่เป็นไรครับ ผมว่าจะออกนอกบ้านอยู่แล้ว” นาคาโมโตะพูดพร้อมกับหย่อนตัวลงนั่งเก้าอี้ พนักงานเสิร์ฟเดินมาพอดี เขาจึงสั่งกาแฟไป

“ไปซื้อหมกอลฟ์มาหรือครับ”

“รู้ได้ไงครับเนี่ย”

“ดูที่มือซ้ายนะครับ มือขวาคัลลามาก แต่มือซ้ายขาว แสดงว่าไม่ค่อยเจอแดดเท่าไร ผมว่าคุณคงออกروبบอยเหมือนกัน”

“อย่างนี้เอง น้องสาวผมพูดเหมือนกันว่าดูน่าเกลียด” นาคาโมโตะซุกมือซ้ายไว้ใต้โต๊ะ หัวเราะเขินๆ ดูไม่ค่อยเกร็งเหมือนเมื่อครู

“บอกที่บ้านหรือเปล่าครับว่าจะมาเจอพวกเรา”

“ไม่ได้บอกครับ ขึ้นบอกไปว่าต้องมาเจอกับตำรวจเพราะเพื่อนสมัยก่อนก่อเรื่องจะเป็นห่วงกันเสียเปล่าๆ”

“นั่นสินะ” คุณานางิพยักหน้าเห็นด้วย “อย่างที่ผมให้ทราบทางโทรศัพท์ ผมไม่ทำให้คุณนาคาโมโตะเดือดร้อนแน่ แค่อยากขอของขวัญที่บอกเท่านั้นเอง”

“ได้เลยครับ เอามาให้แล้ว” นาคาโมโตะวางกระเป๋าบนตัก หยิบเอาสมุดเฟรนด์ชิปเล่มหนึ่งออกมาวางลงบนโต๊ะ “เชิญดูได้ตามสบายเลยครับ เรื่องที่คุยกันผมแปะโพสต์อิทเอาไว้แล้ว”

“ขอบคุณมาก งามขอบคุณาตุคุณะครับ” คุณานางิหยิบสมุดเฟรนด์ชิปขึ้นมา

สมุดเล่มนี้เก่าพอสมควร หน้าปกเป็นลายสก๊อต จริงๆ แล้วอยากอ่านหน้าอื่นด้วย แต่ก็เปิดหน้าที่ค้นเอาไว้ด้วยโพสต์อิทสีเหลืองก่อน

“โอ้” คุณานางิร้องอุทาน “วาดรูปได้สวยงาม”

“หมอนี่วาดรูปเก่ง” นาคาโมโตะบอก

ในหน้านั้นมีรูปการ์ตูนเด็กผู้หญิงที่วาดด้วยดินสอสี ผมสีน้ำตาลเข้ม ตาสีฟ้า ดูเป็นเด็กฝรั่ง ใส่กระโปรงชุดสีแดง ชายกระโปรงขลิบระบายสีขาวพลี้ว สวมรองเท้าสีแดงและถุงเท้าสีขาว

ข้างๆ ตัวการ์ตูนเขียนว่า ‘ซึนม.ต้นแล้วก็ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะ จาก ซาคากิ โนบุฮิโกะ’ แต่สิ่งที่คุณานางิสนใจมากที่สุดคือรูปวาดร่มคันเล็กตรงมุมกระดาษที่เรียกว่าร่มแห่งความรัก ได้ร่มมีชื่อซาคากิ โนบุฮิโกะกับเมริซากิ เรมิ เขียนเรียงคู่กัน

“มีจริงๆ ด้วย” คุณานางิเปิดสมุดหน้านั้นวางบนโต๊ะ ซึ่ไปที่ร่มแห่งความรักแล้วพูดว่า “ตรงนี้”

“ก็อย่างที่ผมบอกไง” นาคาโมโตะตอบพร้อมหัวเราะ เป็นเสียงหัวเราะผสมกับความไม่เข้าใจ

“คุณนาคาโมโตะไม่รู้ใช่ไหมครับว่าคนนี้เป็นใคร”

“เขาตอบว่าเป็นแฟนในอนาคต ถามที่ไรก็ตอบแต่แบบนี้ ตอนนั้นรอบๆ ตัวไม่มีเด็กผู้หญิงชื่อนี้เลย และไม่มีใครรู้จักคนที่มีนามสกุลโมริซากิเลยสักคนเดียว ก็เลยคิดว่าเป็นชื่อที่มันคิดขึ้นมาเอง”

“ตอนที่เขียนเรียนอยู่ชั้นประถมหกแนวๆ ไซ้ใหม่ครับ”

“แนสิครับ ทุกคนในชั้นเขียนกันตอนใกล้จะจบการศึกษา”

“หลังจากนั้นเก็บสมุดเล่มนี้ไว้ที่ไหนครับ”

“เก็บเข้ากล่องเอาไว้ในตู้ตลอด ตอนผมหาไอ้นี้เลยได้โอกาสจัดของในตู้เสียเลย”

พนักงานนำกาแฟมาเสิร์ฟ นาคาโมโตะยกแก้วขึ้นจิบอย่างเอร็ดอร่อยโดยไม่ได้เติมอะไร

“คุณนาคาโมโตะสนิทกับผู้ต้องสงสัยซาคากิตอนช่วงนี้เท่าไร ถูกต้องไหมครับ”

“ไม่ค่อยสนิทเท่าไรหรอกครับ เรียนอยู่ห้องเดียวกันแค่ตอนป.5 กับป.6 พอขึ้นม.ต้นก็ไม่ได้เรียนห้องเดียวกันอีก ส่วนตอนม.ปลายก็เรียนคนละโรงเรียนกัน ดังนั้นหลังจากม.ต้นแล้วไม่ได้เจอกันอีกเลย”

“พอจะจำอะไรเกี่ยวกับซาคากิได้ไหมครับ ว่าเขาเป็นคนยังไง เอาเฉพาะตอนที่เรียนอยู่ด้วยกันก็ได้”

“ผมก็จำไม่ค่อยได้ แต่เรื่องแฟนในอนาคตนั้นทำไมจำได้แม่นก็ไม่รู้ ถ้าให้สรุปก็คือ ค่อนข้างเป็นคนแปลกๆ ไม่ค่อยสูงส่งกับใคร ไม่เคยนัดเจอกันนอกโรงเรียน”

“เป็นเด็กถูกรังแกหรือว่าเป็นคนเก็บตัวหรือเปล่า”

“เอ จำไม่ได้เหมือนกัน” นาคาโมโตะแค้นหัวเราะ “ถ้าจะนิยามด้วยศัพท์สมัยนี้ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น แต่ตอนนั้นไม่ค่อยรู้สึกเท่าไร”

คุซานางิได้แต่พูดเออออตามกันไป

คุซานางิหันไปมองมาคิตะ ถามด้วยสายตาว่ามีอะไรจะถามเพิ่มเติม ตำรวจรุ่นน้องส่ายหัว ถามกลับด้วยสายตาเหมือนกันว่า จะให้ผม

ถามอะไรล่ะครับ

“เอ่อ” นาคาโมโตะเอ่ยปาก “ผมอ่านข่าวหนังสือพิมพ์ เรื่องจริงหรือครับที่ว่าบ้านหลังที่ซาคากิปีนเข้าไปคือบ้านของคนชื่อโมริซากิ และลูกสาวบ้านนั้นชื่อ...”

“ต้องขอโทษด้วยครับ” คุณานางิยื่นมือห้าม “ทางเราเข้าใจว่าคุณคงมีคำถามมากมาย แต่เราไม่สามารถเล่าอะไรเกี่ยวกับการสืบสวนให้ฟังได้ จนกว่าคดีจะเสร็จสิ้นแล้ว”

“อะ...อ้อ อย่างนั้นหรือครับ” นาคาโมโตะเกาหัว

“สรุปนี้ ขอเยี่ยมก่อนได้ไหมครับ” คุณานางิถามพร้อมกับปิดสมุด

“ได้เลยครับ”

“ขอบคุณนะครับ เสร็จเมื่อไรจะคืนให้ทันทีเลย”

“ไม่ต้องคืนหรอกครับ ไม่ใช่ของสำคัญอะไร” นาคาโมโตะตอบพร้อมกับดีมกาแฟอีกหนึ่ง

พอออกจากร้านกาแฟ คุณานางิยื่นสมุดเฟรนด์ชิปให้มาคิตะ

“เก็บไว้ให้ที กลับไปที่ศูนย์สืบสวนก่อนแล้วกัน แล้วเอาไปเทียบลายมือกับพวกสมุดจดแล้วก็โน้ตต่างๆ สมัยเด็กทีไปเก็บมาจากบ้านซาคากิด้วย อืม ถึงฉันไม่สั่งให้ทำก็ต้องมีคนสั่งอยู่ดี”

“คุณคุณานางิจะไปไหนหรือครับ”

“ฉันจะไปแวะเที่ยวเล่นสักหน่อย”

“แวะเที่ยวเล่น เดี่ยวหัวหนาก็ป็นอีก” มาคิตะยิ้มเป็นนัย

“บอกว่าไปหากาลิเลโอ้ก็แล้วกัน รับรองว่าไม่บ่นแน่นอน”

“อ้อ อาจารย์ยกูว่า” มาคิตะผงกหัวเข้าใจ “รับทราบครับ”

“สงสัยจะถูกล้อว่าเงิเรื่องวิทยาศาสตร์อีกแล้ว เปื่อจริงๆ”

“ฝากบอกอาจารย์ด้วยละกันว่าผมหวังฟังอาจารย์เต็มที” พุดจบ มาคิตะก็เดินไปทางสถานีรถไฟ

3

คดีนี้เกิดขึ้นเมื่อหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมา มีคนแจ้งมาที่สำนักงานตำรวจว่ามีรถชนคนแล้วหนึ่ที่เขตเซตางายะ แต่พอสืบให้ละเอียดขึ้นก็พบว่าไม่ได้เป็นคดีชนแล้วหนึ่ธรรมดา เพราะก่อนที่จะขับรถชนคน คนร้ายคนเดียวกันได้เข้าไปในบ้านหลังหนึ่งที่อยู่ห่างออกไปเพียงเดินไม่กี่นาที

บ้านที่เข้าไปคือบ้านของคนที่ชื่อว่าโมริซากิ เจ้าของชื่อโมริซากิ โทชิโอะ กรรมการผู้จัดการบริษัทนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศ ในบ้านมีผู้อาศัยสามคน อีกสองคนคือ ภรรยาชื่อยูมิโกะ และลูกสาวชื่อเรมิที่กำลังเรียนชั้นมัธยมปลาย ทว่าคืนเกิดเหตุ นายโมริซากิ โทชิโอะเดินทางไปทำธุรกิจที่ประเทศสิงคโปร์ไม่ได้อยู่ที่บ้าน

นางยูมิโกะให้การว่าเวลาประมาณตีสองรู้สึกตัวตื่นขึ้นเพราะได้ยินเสียงอะไรบางอย่าง เมื่อตั้งใจฟังจึงรู้สึกว่ามีคนอยู่ที่ระเบียงระเบียงบ้านหลังนี้เชื่อมห้องทั้งสามห้องบนชั้นสองไว้ด้วยกัน ห้องนอนของเรมิลูกสาวอยู่ถัดจากห้องนอนใหญ่ของสองสามีภรรยาไปสองห้อง

หลังได้ยินเสียงเปิดบานหน้าต่างกระจก ยูมิโกะรู้ว่ามีคนกำลังเข้าไปในห้องลูกสาว จึงหยิบปืนไรเฟิลที่อยู่ใต้เตียงโดยไม่ลังเลใจ

ปีนกระบอกนี้่เป็นของนายโมริซากิ โทชิโอะ เขาเคยอยู่ชมรมยิงปืนสมัยมหาวิทยาลัย หลังจากเรียนจบจึงล่าสัตว์เป็นงานอดิเรก

แน่นอนว่าปืนลำนี้่ไม่ได้วางไว้ใต้เตียงเป็นประจำ แต่จะวางไว้ต่อเมื่อเขาเดินทางไปต่างประเทศเป็นเวลานานเท่านั้นเพื่อให้ยูมิโกะใช้ป้องกันตัว เขาสอนวิธีใช้ปืนเบื้องต้นให้ภรรยา และเธอก็ปฏิบัติตามสิ่งที่เขาสอนไว้อย่างเคร่งครัด

เมื่อยูมิโกะถือปืนเข้าไปที่ห้องนอนของลูกสาว ก็เห็นผู้ชายคนหนึ่ง

ยืนอยู่ข้างเตียงกำลังจะทำอะไรกับเรมิ ยูมิโกะตะโกนอะไรบางอย่างทันที
ผู้ชายคนนั้นได้ยินเสียงแล้วตกใจหนีออกไปนอกห้อง ยูมิโกะเหนียวไกวป็น
แต่เขากระโดดลงจากระเบียงไปแล้ว

ผู้ชายที่เข้ามาในบ้านขับรถบรรทุกเล็กมา และระหว่างที่ขับหนีไป
ก็ไปชนชาวบ้านแถวนั้นคนหนึ่งเข้า

ผู้ก่อเหตุถูกจับหลังจากนั้นไม่นาน หลังตรวจสอบจึงทราบว่า
ชื่อนายซาคากิ โนบุฮิโกะ อายุ 27 ปี อาศัยอยู่ที่เขตเอะโต ประกอบอาชีพ
เป็นผู้ช่วยบริษัทก่อสร้างและติดตั้งไฟฟ้า และรถบรรทุกเล็กที่ผู้ก่อเหตุ
คือรถที่ใช้ในการทำงาน

นายซาคากิเฝ้าติดตามโมริซากิ เรมิตลอดเวลาสองสามเดือนที่
ผ่านมา เมื่อตำรวจสอบถามเรมิว่ามีใครที่น่าจะเป็นคนร้ายหรือไม่ เรมิ
เอ่ยชื่อของซาคากิทันที การตรวจสอบที่อยู่ของซาคากิทำได้อย่างรวดเร็ว
เพราะเขาเคยส่งจดหมายหาเรมิหลายครั้ง และเขียนที่อยู่ไว้บนจดหมาย
อย่างชัดเจน เรมิจึงจดหมายที่ได้รับเกือบทั้งหมด แต่ถือเป็นความโชคดี
ของหน่วยสืบสวนที่ยังเหลืออยู่หนึ่งฉบับ

หน่วยสืบสวนส่งกำลังตำรวจไปที่บ้านของซาคากิทันที ตอนนั้น
ซาคากิขังตัวเองอยู่ในห้อง คงรู้ตัวว่าตำรวจมาทำอะไร ดังนั้นเมื่อตำรวจ
สอบถาม เขาก็ยอมรับข้อหาภายในทันที

ข้างเป็นคดีที่ง่ายชะมัด ใครๆ ก็คิดเช่นนั้น

คุซานางิขับรถตัวเองไปที่มหาวิทยาลัยเทโตะ เขาไปถึงที่นั่น
หลังแยกกับมาคิตะประมาณสามสิบนาที เมื่อจอดรถที่ด้านในสุดของ
ลานจอดรถก็เดินเข้าไปในตึกอันเก่าแก่ของมหาวิทยาลัย ตึกหลังนี้คือ
อาคารเรียนของภาควิชาฟิสิกส์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ ห้องวิจัยที่ 13
อยู่บนชั้นสามของตึกนี้

เมื่อเขาเดินขึ้นบันไดเข้าไปใกล้ภาควิชาฟิสิกส์ก็ได้ยินเสียงคน
ส่งเสียงร้องอย่างพร้อมเพรียง น่าจะเป็นคำว่า “สุเล่ สุเล่” ซึ่งดังมาจาก

ห้องวิจัยที่ 13

คุณานางิเอียงคอสงสัยพร้อมกับยกมือขึ้นเคาะประตู แต่ไม่มีเสียงตอบรับ ก็แหงละ เพราะเสียงเคาะประตูถูกกลบด้วยเสียงคนร้อง

เขาถือวิสาสะเปิดประตูเข้าไป ก็เห็นภาพที่ไม่คิดว่าจะได้เห็น อยู่เบื้องหน้า โต๊ะและเก้าอี้ในห้องถูกเลื่อนไปติดผนังทั้งหมด นักศึกษา กำลังเล่นชักเย่ออยู่กลางห้อง ถ้านับรวมทั้งสองฝั่งแล้วมีนักศึกษามากมายี่สิบกว่าคน

ยกูว่าใส่เสื้อกาวนั้งอยู่บนเก้าอี้เหล็กตรงหน้าของคุณานางิ พอดิบพอดี กำลังเฝ้ามองดูนักศึกษา

ผลปรากฏว่าทีมที่อยู่ฝั่งขวามือของคุณานางิเป็นฝ่ายชนะ นักศึกษาทุกคนมีอาการเหนื่อยล้า หลายคนหายใจหอบจนตัวโยน

คุณานางิแต่ใจลอยยกูว่าเบาๆ ผู้ช่วยศาสตราจารย์หนุ่มหันมาหา เขายิ้มกว้างเห็นฟันขาว ส่งเสียงทักว่า “สวัสดี”

“ทำอะไรกันอยู่เนี่ย”

“ก็อย่างที่เห็น กำลังเล่นชักเย่อกันอยู่”

“รู้แล้วน่าจะเล่นชักเย่อ แต่เล่นไปทำไม”

“เป็นการทดลองฟิสิกส์แบบง่ายๆ นะ เรียกว่า วิธีการเอาชนะในการชักเย่อ”

“หา”

“อาละ ทุกคน” ยกูว่ายื่นขึ้นพร้อมปรบมือดัง “มีแขกมาเยี่ยมทั้งที่ เราเล่นให้ดูกันอีกที่เป็นไง ทุกคนเข้าแถวจับเชือกไว้”

โอ้ย ต้องทำอีกหรือครับ นักศึกษาบ่นแต่ก็ยอมไปเข้าแถวจับเชือกไว้แต่โดยดี

ยกูว่าหันมาหาคุณานางิ “ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ลองมาทายกันเล่นๆ ดีกว่าว่าฝั่งไหนจะชนะ”

“เฮ้ย...มันทายยากอยู่นะ”

“ก็ลองเดาตามประสบการณ์นายก็แล้วกัน”

“เอางั้นหรือ” คุซานางิสังเกตุแต่ละทีมอย่างตั้งใจ นักศึกษาแต่ละคนมีขนาดรูปร่างพอๆ กัน แต่เมื่อคิดถึงผลการแข่งขันเมื่อครู่ จึงชี้ไปที่ทีมฝั่งขวามือ “นั่นฉันขอเดาว่าทีมนี้ชนะ”

“โอเค ถ้าทีมที่นายเดาชนะ ฉันจะเลี้ยงน้ำทุกคนเอง แต่ถ้าแพ้ นายต้องเลี้ยงทีมตรงข้าม ตกลงไหม”

“เออ ได้เลย”

“อยากแนะนำอะไรลูกทีมไหม”

“แนะนำหรือ”

“ใช่ อย่างเช่นว่า ให้ทางขวากว้างๆ หรือให้เอนตัวไปข้างหลังให้มากที่สุด”

“เอ อะไรดี” คุซานางิคิดพลางมองดูนักศึกษา แล้วนึกถึงคำแนะนำของครูประจำชั้นสมัยเด็กๆ ตอนแข่งขันชักเย่อขึ้นมาได้

“สิ่งสำคัญคือ ต้องย่อตัวให้มากที่สุดเข้าไว้”

“โอ้ ย่อตัวหรือ” ยุกว่ายกมือกดอก ฟังอย่างตั้งใจ

“ใช่แล้ว ต้องย่อตัวให้มากที่สุด และออกแรงให้มากที่สุด ถ้ายืนตรงๆ จะไม่มีแรงดึงเชือก”

“อย่างนั้นหรือ ไหนลองทำให้ดูซิว่าต้องย่อแค่ไหน”

“แค่นี้ ก็ต้องย่อให้ต่ำมากที่สุดเท่าที่จะทำได้”

คุซานางิย่อจนก้นแทบจะติดพื้น ทำท่าเหมือนดึงเชือก

“ทุกคนดูให้ดีๆ นะ เข้าใจแล้วใช่ไหม เวลาดึงเชือกให้ย่อตัวตามที่เขาทำให้อู อย่าลืมนะ เอาละ ย่อตัวลงแล้วจับเชือกไว้ด้วย”

สมาชิกทีมฝั่งขวามือหัวเราะผื่นๆ แล้วทำตามคำสั่ง ดูท่าทางไม่ค่อยเต็มใจอยากจะทำเสียเท่าไร

“แล้วอีกทีล่ะ นายมีคำแนะนำไหม”

“ไม่มี อยากจะใช้วิธีไหนก็เชิญเลย”

“ฉันเอาเป็นว่าให้ตั้งด้วยท่าที่นายบอกว่าเป็นท่าที่ผิดก็แล้วกัน”

ยุกว่าสั่งให้ทีมฝั่งซ้ายยืนยึดตัวเกือบจะตรง สำหรับคู่ชานางิแล้ว ดูเป็นท่าที่ไม่แน่นอนคงเอาเสียเลย อย่างนี้ก็แน่นอนอยู่แล้วว่าฝั่งไหนจะชนะ

“เอาละ...จะเริ่มแข่งละนะ ทุกคนเตรียมพร้อม...หนึ่ง...สอง...สาม...เริ่มได้”

เมื่อยุกว่าพูดจบ การแข่งขันก็เริ่มขึ้น ทั้งสองทีมต่างตั้งกันสุดกำลัง ทว่าทีมฝั่งขวามือถูกตั้งให้เคลื่อนตัวไปข้างหน้ามากขึ้นเรื่อยๆ

“ย่อดำเข้าไว้ ต่ำเข้าไว้” คู่ชานางิตะโกนสั่ง

ท้ายที่สุดปรากฏว่าทีมฝั่งขวาเป็นฝ่ายแพ้

ยุกว่าหันมาหัวเราะ “อย่าลืมน้ำเลี้ยงล่ะ”

“นายสั่งเด็กให้แกล้งแพ้ใช่ไหม”

“นายคิดว่าอย่างนั้นหรือ”

“แล้วไม่ใช่หรือละ”

“ฉันฉันทถามนายหน่อยว่า ทำไมถึงคิดว่าย่อดำแล้วจะดี”

“ก็เพราะว่าการย่อดำจะทำให้ยืนได้อย่างมั่นคง ทำให้ออกแรงได้ดีมาก”

แต่ยุกว่ากลับสั่นหัว

“ตรงกันข้ามต่างหาก ในการแข่งขันชักเย่อ การที่ยืนยึดตัวระดับหนึ่งทำให้มีแรงดีมากกว่า”

“ไม่จริงละมัง”

“นายลองคิดดู เวลาเราตั้งของที่อยู่ต่ำกว่าตัวเราจะมีแรงกดที่พื้นมากกว่าเวลาตั้งของที่อยู่สูงกว่าตัวเรา ตามหลักการแล้วเขาเรียกว่ามีแรงต้านในแนวตั้งมากกว่า ทำให้เกิดแรงเสียดสีสูงขึ้น หรือเรียกว่ามีแรงมากขึ้นนั่นเอง หากฝ่ายตรงข้ามไม่เปลี่ยนระดับความสูง เราก็ต้องยึดตัวให้สูงกว่า”

นายจะเข้าใจใหม่น้อ ยุกว่าพึมพำ